

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-02-28)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-02-28)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 283. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000243.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Marie til Ernst Trier.
Dalum, 28. febr. 1867.*

. . . Dit brev i dag har gjort mig så glad og så let til mode . . . Jeg synes så godt, jeg kan undvære de ting, som vi ikke kan få; ja lad os undvære det, Ernst; vi bliver nok lykkelige endda. I stedet for pufferne kan vi sætte to stole; lad du kun møblerne blive af fyrretræ, de holder nok . . . Du siger, at du først og fremmest vil lade sovekamret og min stue male — men skolestuerne da? Lad dem komme førend min stue. Det er så slemt, om pigerne skulde sidde og svine sig til, og det er vist heller ikke sundt med alt s. 284 for frisk malerlugt i de stuer, hvor vi mest skal opholde os. Du skal ikke være ked af, at håndværksfolkene ikke bliver færdige til brylluppet; du skal se, det går nok alligevel. Hvad stadshaven angår ... ja om vi da blot får den lille hyggelige krog for enden af ladebygningen, så behøver vi ikke mer; men dér må vi se at få plantet nogle små træer og buske; mon et lille bøgetræ ikke skulde kunne trives dér! Tænk et eneste lille bøgetræ her fra mine kære, kære skove! Det var dog et forsøg værd! For resten trøster jeg mig så ved — ligesom jeg gjorde i Askov i sommer, hvor der heller ikke var det, der lignede træer omkring skolen — at der må da være skygge et sted ved bygningen; sådan en stor bygning som vor må da kunne kaste en god, bred skygge hen ad jorden, og så kan jeg jo sidde dér; i Askov havde jeg en høj træskammel, den tog jeg i den ene hånd og »Sakso« i den anden, og så gik jeg om i skyggen, og dér sad jeg så og læste, indtil vi skulde begynde igen inde i skolen; ja, hvor står den dog tydelig for mig den dejlige, lyse, velsignede sommertid!

Det glæder mig, at du er til freds med den foreslåede dag til brylluppet; jeg véd, at din fader selv har snakket om, at det skulde være den 4de påskedag, så der er vist ikke noget i vejen for, at han kan komme. Ja, min kære ven, jeg skal sige dig fra de gamle, at hvem af dine venner, der vil komme her og være med til vort bryllup, de skal være velkommen, det har jeg for længe siden skullet sige dig; men vi talte jo om en gang, at vi hellere slet ingen vilde bede med; ti der er jo så mange, og dem alle kan vi jo ikke have. Og selv om alle dine (vore) venner den dag kom, så kunde de og vi dog alligevel ikke være os selv på grund af forholdene her; lad os heller siden samles med dem enkeltvis i vort eget hjem, dér får vi først rigtig glæde af dem — ikke sandt, min egen ven! .

Og så hjælpe Vorherre mig til, at jeg må kunne rigtig følges med dig og blive enig med dig i at stræbe hen til et godt og glædeligt mål og ikke glemme »det ene fornødne« over den tomme ydre flitter, som verden stiller os for øje. Ja Gud give, at jeg i ordets bedste betydning må blive din medhjælp!

Lev nu vel ... og hils alle i og omkring skolen . . .